

BU İŞİ YAPAMAZ

Hayat, benim için tozpembeydi. Türkiye'nin başşehirinde yaşıyordum. Üniversitenin Matematik öğretmenliğini kazanmıştım. Matematik öğretmeni olacak, ülkemin çocuklarına matematik dersi verecektim. Çocuklar matematikten korkmayacaklardı. Canla başla çalışıyordum. Yirmi yaşına geldiğimde aynı sınıftan bir erkek arkadaşım ile duygusal yakınlığımız olmuştu. Bu sebeple ilgi alanım dağılmış derslerime fazla çalışmıyordum. Hep sevdiğim delikanlıyı düşünüyordum. Sıfırlarda hep sevgilimin gözlerini görüyordum. Artı işaretinde kucaklaşmamızı, eksi ayrılmamızı, çarpı aşkımızın şiddetiydi. Genel başarı ve dönem başarı notum düşmüştü. Üçüncü sınıfı iki ortalama ile bitirmiştim. Muhlis ile bir yıldır süren aşkımızın arasına küslükler de giriyordu. Bunu fırsat bilen başka erkekler bana arkadaşlık teklif ediyorlardı. Sınıfın güzel kızıydım. Çapkın gençler çoktu. Ama Muhlis'ten vazgeçemiyordum. Ona âşık olmuşum. Sanki her şey Muhlis'ti.

Muhlis'in etrafında çok kız vardı. Öğrenciler içinde lüks arabası olan oydu. Yakışıklı adamdı. O da beni seviyordu. Benim babam devlet memuruydu. Üç kız kardeşi okutmak için canla başla gayret ediyordu. Annem ev kadınıydı. Annem, bizlerin rahat okuması için beş yıldır yatalak bir hastaya evinde bakıyordu. Çok zor bir işti yatalak hastaya bakmak. İnsanı sevmek lazımdı. Hastalarda çok huysuz oluyordu. Bu durumu annemle baktığı hastanın yanına gittiğimde görmüştüm. Zaman zaman annem babam hatırıma gelince, dersleri vermek için asılıyordum.

Okulun en zor geçen sınıfı, dördüncü sınıfı. Çoğu arkadaşım gibi bende seleyi suya vermiş, gezme tozma peşinde koşuyorduk. Devam sorun da ortaya çıkmıştı. Her gün bir kafeye takılıyorduk. Böyle davranmayan arkadaşlar dışlıyordu. Dudağımıza, göbeğimize pirsin küpeleri taktık. Modaya uymaya çalışıyorduk. Aslında bu kıyafetler yakışmıyordu ama moda diye bu zulme kapılmıştık. Ankara'da öğrencilerin gideceği, gezip tanıyacağı çok yer vardı. Ankara memur ve öğrenci kentiydi. Nerde ucuz kafe var; telefon oyunu gibi bütün öğrenciler bilirdi.

Günlerimiz böyle aymazlıkla geçerken, babam kalp krizi geçirdi bir gün. Kasım ayıydı. Uzun süre işe gidemedi. Evin büyük kızı olmam dolayısı ile babamla ilgilenmem gerektiği görevini yüklenmiştim. Arkadaşlarımla aram soğudu, eğlenmeye zamanım yoktu, ilgim azaldı. Muhlis ile ancak okulda görüşür olduk. Evde arta kalan zamanlarda derslerime çalıştım. Dördüncü sınıfın birinci dönemini üç buçuk not ortalaması ile tamamladım. Benim bakımımıla babam iyileşti. Eski sağlığına kavuştu.

Annem, durmadan bana : "Aman kızım okulunu bir an önce bitir. Ekmeğini eline al. Ayakların üstünde dur da, ondan sonra ne yaparsan yap." Diyordu. Haklı konuşuyordu. Gençlikte bu sözlere fazla itibar edilmiyordu. Eğlenmek daha çekiciydi. Arkadaş ve yaşlıların sözü daha etkin ve egemen oluyordu. Kafamda annemin sözü iyice yer etmişti. Okulu bitirmeye karar vermiştim. Şurada iki ay kalmıştı.

Muhlis'le kendi aramızda nişanlanmıştık. Mezun olup evlenecektik. Muhlis, okulu bir yıl uzatmıştı. Ben Haziran da mezun oldum. Bir taraftan da KPSS için hazırlanmıştım. KPSS açılınca, memleketine gitmeyip Ankara'da kalan sevgilim Muhlis ile birlikte ÖSYM'YE forum almak için arabası ile gittik. Formu aldım. Muhlis ile Beşevler'e geri gelirken ODTÜ kavşağına yakın bir yerde, Muhlis arabayla fazla sürat yapınca, arabamız takla attı.

O günden sadece bu kadarını hatırlıyorum.

Gözümü açtığımda, konuşamıyordum. Muhlis'i sormak istedim. Sesim çıkmıyordu. Annem başımdaydı. Gözümünden yaşların aktığını hissediyordum. Annem sevinçle,

-Allaha şükür. Seni bana bağısladı.

Ayıldım diye annem doktorları çağırdı. Ben sadece nefes alıp düşünebiliyordum. Hiçbir organımı hissetmiyordum. Ben Muhlis'e bir şey olup olmadığını düşünüyordum. Buraya nasıl geldiğimi, kimin getirdiğini, ne zaman geldiğini bilmiyordum.

Doktorlar geldi. Geçmiş olsun dediler. Muayene ettiler. Kendi aralarında konuştular. Bacaklarım yok gibiydi. Merakım o anda kendime değil Muhlis içinde. Muhlis'e ne olmuştu, acaba o da hastahane miydi? Kimse bir şey demiyordu. Doktorlar anlayamadığı ve bilmediği şekilde bakmışlardı. Annesi acıma ve sevinçle bakıyordu yüzüme. Annesi telefon edip haber vermiş

olmalıydı ki az sonra kendimden küçük iki kız kardeşim ile babam gelmişti. Babam beni öperken dudağının titrediğini fark etmiştim. Onlar konuşuyorlardı ama ben konuşamıyordum. Bakıyor anlıyordum. Duyuyordum ama konuşmak için sesim çıkmıyordu. Küçük kız kardeşim Nergiz “ablam!...” deyip yanağımdan öperken yüzüme dökülen göz yaşlarının yüzüme bulaşmasından anlamıştım. Kendimi düşünemiyordum. Muhlis’i düşünüyordum. Bana acıma ile baktıklarını fark ettim. Utandım gözlerimi kapadım. Ağladığımı omuzlarıma akan yaşlarla fark ettim. Annem gözyaşlarını sildi. Boğazım tıkanıyor konuşmak istiyordum, sormak istiyordum Muhlis’i. Çok zorlanarak, “annnn muuu” demiştim. Annemin gözünden sesli yaşlar boşandı. Anlamıştı. Kızı konuşamıyor hareket edemiyordu. Anlamıştı annem Muhsin’i sorduğumu. Annem benim dert ortağımdı. Sevdiğimi biliyordu Muhsin’i.

Annem,

-Muhsin yaşıyor. Meraklanma. Ona hiçbir şey olmamış. Sağ salim çıkmış arabadan burnu bile kanamamış. Ne olduysa bize oldu!...

Babam,

-Kızım sen kendini üzme. Sen matematik öğretmeni oldun. Hayatın baharındasın. Güzel günler yaşayacağız kızım.

-Hani demek istedim.

Anlamsız hırıltılar çıkardım. Bacaklarımı istedik şekilde oynatamıyordum. Ellerim çok yavaş hareket ediyordu. Kırılan kemiklerim ameliyatlara düzeltilmişti. Kolumda hala düzelmemiş kemikler vardı. Acımı azaltmak için sürekli ağrı kesiciler katılıyordu verilen seruma. Ellerimi gördüm. Morarmış ve siyahlaşmıştı. Serum takıla takıla böyle olmuştu. Konuşulanları duyunca ben de şaşmışım beş aydır yoğun bakımda kalmışım. Şuurum açık değilmiş. Günlerce ölümümü beklemişler herhalde. Şimdi etrafımda sadece ailem vardı. Herkes ailesinin kıymetini iyi kavramalıydı. Tek dost ana babaydı. Herkes terk etse onlar terk etmiyordu. Annem babam günlerce başımda, sandalyelerde beklemişler gündüz gece. Muhsin’in hastahaneye gelip gelmediğini sormak istiyordum ama hırıltıları anlamsızdı. Kimin ne olacağı belli olmuyordu işte engelli olmuşum. Dün gezip tozduğum yerleri artık gezemeyecektim. Yürüyemeyecektim. Oldukça zor durumdu. Artık engelli olmuşum. Birilerinin yardımına muhtaçtım. Önceden acıyarak baktığım; körler, ortopedik engelliler, konuşma engellilerin toplamı gibi bir şey olmuşum.

İki ay sonra hastahane, yapacağı tedavileri tamamlayarak beni taburcu etti. Artık oturabiliyordum kısa sürelerle. Günlük fizik tedaviye gidiyordum. Beş on saniyelik adım atmaya başlamıştım. Ailem büyük maddi külfete girmişti. Kardeşlerim belli etmiyordu ama bu durumdan rahatsız olduklarını belli etmeye başlamışlardı. Sanki yabancıydık kardeşlerimle. Annem durumu idare ediyordu. Çalışmıyordu bana baktığından ötürü. Benim sakatlığımdan utanıyordu kardeşlerim. Ağzımdan salya aktığında iğrenip kaçıyorlardı. Kişisel bakımımı yapamıyordum. Saçlarımı kestirirken, içimden bir şeyler kopup gittiğini düşünmüştüm. Muhlis, saçlarını çok severdi. Uyandığımdan beri Muhlis hiç aramadı. Vefa bu muydu? Kuşkular vardı içimde. Gerçekten Muhlis sağ mıydı? Bu kadar acı içinde bir kez göre bilsem acılarım azalacaktı. Kimse bununla ilgili bir şey söylemiyordu. Beynimde olan hasardan dolayı başımda sallanmaya başlamıştı. Bu halimle Muhlis’in beni beğenmeyeceğini de biliyorum. Yine birgün cesaretimi toplayarak, anneme konuşabildiğim kadar kelimelerle sordum, Muhsin’in nerede olduğunu. Annem, acımış olmalı ki, “Kızım canını yakacak bilgiye neden ulaşmak istiyorsun? Her şey onun yüzünden başımıza geldi. Kazadan sonra babası Muhlis’i evlendirmiş, yüksek tahsil için İngiltere’ye göndermiş.” Dünyam yıkılmıştı. Olmakla olmamak arasında bir yerdeydim şimdi. Neden ölmediğimi kahrettim kendime.

Annem devamla: “sen öyle bir yaşama gücü bulmalısın ki; çalışıp eski sağlığına kavuşmalısın. Dünya âleme cesaretini, yaşama gücünü göstermelisin. Mutlu olacağın birisi mutlaka karşına çıkar.” Dedi. Benim bu kadar sevgime rağmen Muhlis beni terk etmişti. Hırslandım. Fizyoterapi çalışmalarına artık daha çok sarıldım. Kendime yetebilir duruma gelmek, ihtiyaçlarımı karşılayabilmek için çaba göstermeye başladım. Bunu da başardım. Tuvalete kendi başıma gidebiliyor, yemeğimi yavaş da olsa yiyebiliyordum.

Kendimizle, vücudumla barışmayı yeğlemiştim. Bunu ben istemedim. Engelli olarak dünyaya gelmedim. Engellerimle yaşayarak mutlu olmayı başarmalıydım. Sağlam insanlarla

aramdaki farkı kapatmalıydım. Bu arada kitapları gözden geçirmeye, beyin faaliyetleri için bulmaca, YGS soruları çözmeye başlamıştım. Ben bir öğretmen adayıydım. Ankara Dışkapı Yıldırım Beyazıt Eğitim ve Araştırma Hastanesi doktorlarımın verdiği ilaçları vaktinde alıyor. Psikoloğun uyarılarını değerli buluyordum. Uzun süren günler sonunda yaptığım kültür fizik hareketleri ile kollarım güçlendi. Tekerlekli sandalyeyi kullanabiliyordum. Aradan aylar geçti.

Haziran ayında özürülülerin işe alınması ile ilgili olarak Milli Eğitim Bakanlığının Atama ve Yer Değiştirme Yönetmeliğine göre bir liseye öğretmen olarak atanmıştım. Muhlis, hala bir hatır bile sormamıştı.

Annemin yardımı ile okula gidiyordum. Caddeler benim tekerlekli sandalye ile okula gitmeme uygun değildi. Birçok araba yaya yoluna ve banketlere park ediyordu. Belediye otobüsüne binmek ancak üç kişi yardımı ile binebiliyordum. İnsanlar yolda bana zavallı gözü ile bakınca üzülyordum. Arabalar kurallara uymadığından, işimiz zorlaşıyordu. Okula gelince okulun merdivenlerinden öğrencilerin yardımıyla idare katına, öğretmenler odasına gidebiliyordum. Sınıfa da annem götürüyordu. Herkesin anlayacağı şekilde konuşamıyordum. Yazıyı da düzgün yazamıyordum. Çok yavaş yazı yazıyordum. Öğrencilerle iletişim kuramıyordum konuşamadığım için ama çabalıyordum. Okul Müdürü haklı olarak beni bir başka matematik öğretmeni ile birlikte sınıfa gönderiyordu. Okul Müdürü, ben okulda göreve başlayınca, okulun dışından itibaren engelli çıkış rampası vardı. Okul Müdürüne verdiğim; tedavi gördüğüm hastahanenin, kurul raporu yüzde altmış sekizdi. Bu sebeple ve vergi indiriminden faydalanmaya başlamıştım. Sağlıklı öğrencilere tek başıma öğretmenlik yapmam korkutuyor ve beni üzüyordu. Sınıfta manken gibiydim. Kurul raporunda benim "Fiziksel Aktivite Gerektiren Alanlarda Çalışamaz" deniliyordu.

Okul Müdürü benimle ilgili inceleme başlattı. İncelemeciler inceleme yaptılar. İfade verdim. Benim Numune Hastahanesine sevkimi sağladılar. Ankara Hakem Hastahanesinin verdiği yüzde yetmiş bir fiziksel engellilik raporunda: "öğretmenlik görevini yapamayacağım, büro memuru olarak el becerisi gerektirmeyen işlerde çalışır," kararının verilmesi üzerine beni bir okula memur olarak atadılar. Evimize yakın. Şimdi kendim gidip geliyorum. Yorulmuyorum. Tedavimi sürdürüyorum. Muhlis'i unuttum. Yeni benim gibi engelli ile flört ediyoruz. Hatta Kızılay Sakarya'da yemeğe çıktık bir iki kez.

Şimdi mutluyum. Hayatın zorluğunu yenmek için uğraşıyorum her insan gibi. Benim sadece fiziksel engelim var. Düşünüyorum, üretiyorum, yazıyorum.